

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoP/46/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3815209632
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3815209632.1

Uznesenie

Krajský súd Trenčín vo veci starostlivosti súdu o maloletú G. S., nar. XX.X.XXXX, t. č. bytom u starého otca B. E., J. XX/X, O., v konaní zastúpenú kolíznym opatrovníkom: Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny V., dieťa rodičov: matky G. U., rod. E., nar. X.X.XXXX, bytom S. X/XX, B. XXXX, Y., zast. Mgr. Q. Z., advokát so sídlom Z. 3, V. a otca Y. S., nar. XX.X.XXXX, bytom J. Q. XXX/X, V., v konaní o udelenie súhlasu na vycestovanie maloletého dieťaťa do cudziny, o návrhu matky na nariadenie predbežného opatrenia, na odvolanie matky, proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza, zo dňa 03. júna 2015, č.k. 11P/33/2015-8, v senáte takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súdu prvého stupňa zamietol návrh matky na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým žiadala, aby súd "povolil" trvalé vystaňovanie jej dcéry, maloletej G. S., nar. XX.XX.XXXX, zo Slovenskej republiky do Y. republiky.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že matka sa podaným návrhom domáha povolenia trvalého vystaňovania svojej maloletej dcéry G. S. do Y. republiky, pričom súčasne tiež žiada o nariadenie predbežného opatrenia, ktorým by súd takéto trvalé vystaňovanie dieťaťa povolil. Návrh odôvodnila tým, že žije viac rokov v Y., maloletá jej bola zverená do osobnej starostlivosti rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.k. 9C/19/2010 zo dňa 22.04.2010, táto však t.č. žije u svojho starého otca na území SR, otec dieťaťa oň nejaví skutočný záujem o čom svedčí podľa nej pripojené čestné vyhlásenie starého otca maloletej.

Súd prvého stupňa z obsahu návrhu a pripojených dokladov zistil, že matka sa po rozvoze vydala a so súčasným manželom a spoločným dieťaťom žije vo B.. Napriek tomu, že žije v zahraničí už niekoľko rokov, chcela, aby maloletá doštudovala základnú školu v O.. Keďže nepredložila potvrdenie o návšteve školy, konajúci súd sa mohol len domnievať, že vzhľadom na formuláciu návrhu a vek maloletej ide o ukončenie deviatej triedy základnej školy. Matka uviedla, že maloletá chce žiť s ňou a bratom v Y. a tiež, že dieťa spĺňa jazykové predpoklady na štúdium strednej školy v Y.. Keďže biologickému otcovi maloletej neboli súdom nijako obmedzené rodičovské práva a povinnosti vo vzťahu k maloletej a z vyjadrenia matky vyplýva, že v súčasnosti nedisponuje súhlasom otca maloletej so zmenou jej pobytu - vystaňovaním do cudziny, podala návrh na vydanie predbežného opatrenia súdom z dôvodu potreby získať v krátkom čase cestou cudzineckej polície potvrdenie na pobyt maloletej v Y., ktoré ako uvádza, tvorí podklad na prihlásenie na strednú školu v Y.. O tejto skutočnosti žiadne dôkazy nepredložila.

Na danú vec súd prvého stupňa aplikoval ust. § 74 ods. 1, 2, § 75 ods. 1, 2, 6 O.s.p., § 35 Zákona o rodine, s odkazom na ktoré v odôvodnení uviedol, že z podaného návrhu nevyplývala existencia nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy pre maloletú, ani potreba dočasnej úpravy pomerov maloletého dieťaťa, z návrhu na vydanie predbežného opatrenia tiež nevyplýva, že by sa maloletá ocitla v zmysle § 75a O.s.p. bez akejkoľvek starostlivosti, ani že by bol jej život, zdravie, alebo priaznivý vývoj

vážne ohrozené, či narušené, ktoré skutočnosti by mohli viesť k záveru o dôvodnosti navrhovaného predbežného opatrenia. Naopak, vydanie predbežného opatrenia majúceho za následok presťahovanie maloletého dieťaťa do cudziny, bez preskúmania rodinných pomerov a zabezpečenia objektívneho názoru maloletej, ktorá by mala byť vzhľadom na svoj vek spôsobilá sa k tomuto návrhu vyjadriť, by najlepšiemu záujmu dieťaťa zodpovedať nemuselo. Konštatujúc že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky na vydanie predbežného opatrenia, návrh na jeho nariadenie zamietol.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadla matka maloletého dieťaťa prostredníctvom svojho právneho zástupcu a žiadala odvolací súd o zmenu napadnutého rozhodnutia a to tak, že jej návrhu na nariadenie predbežného opatrenia bude v celom rozsahu vyhovieť. Poukázala na to, že maloleté dieťa napriek tomu, že bolo na čas po rozvedení zverené do jej osobnej starostlivosti a ona žije v Y., žije t.č. u svojho starého otca, s čím súhlasila preto, aby dieťa na území SR mohlo dokončiť základnú školu. V súčasnosti má však za to, že bude v záujme dieťaťa, aby žilo spolu s ňou, jej terajším manželom a ich spoločným dieťaťom v Y., kde dieťa chce zapísať na štúdium na strednej škole. Otca maloletého dieťaťa v tomto smere kontaktovala, tento síce ústne s vysťahovaním dieťaťa súhlasil, avšak písomný súhlas odmietol podpísať. Dôvodnosť nariadenia predbežného opatrenia vidí v tom, že pre prihlásenie dieťaťa na strednú školu v Y. potrebuje, aby dieťa bolo prihlásené na cudzineckej polícii, ktorá jej vystaví povolenie na pobyt. Prihlásiť ho však nemôže bez povolenia súdu, resp. otca maloletej. Na vystavenie povolenia na pobyt, má cudzinecká polícia 60 dní. Ak súd nerozhodne do konca júla 2015, čo sa podľa jej názoru dá docieľiť len prostredníctvom predbežného opatrenia, tak dieťa nebude môcť v tomto ročníku strednú školu v Y. navštevovať a bude musieť prvý ročník absolvovať na strednej škole na území SR, čím podľa jej názoru bude situácia zložitejšia a pre dieťa stresujúcejšia. Poukázala tiež na to, že dieťa je vo veku blízkom dospelosti a podľa vyjadrenia starého otca aj jeho samotného, chce jednoznačne žiť s matkou. V prípade, ak odvolací súd nezmení rozhodnutie prvostupňového súdu, bude musieť dieťa žiť ďalší rok bez matky, resp. vystačiť si len s jej sporadickými návštevami, pretože matka je na materskej dovolenke a nemá príjem na to, aby každý týždeň navštevovala dieťa, navyiac, keď otec na jeho výživu prispieva len sporadicky. Podľa jej názoru vychádzajúc jednak z pripojeného čestného prehlásenia starého otca, ako aj z jej vyjadrenia je zrejmé, že vysťahovanie dieťaťa do Y. republiky je v záujme dieťaťa a pokiaľ súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodňoval tým, že nebol preukázaný ohrozený vývoj maloletej, s týmto záverom nesúhlasí, naopak práve aktuálny stav ďalší vývoj dieťaťa môže ohroziť. Preto považovala súdom prvého stupňa vyvozené skutkové závery za nesprávne, čím uplatnila dôvod odvolania uvedený v ust. § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. spočívajúci v tom, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Písomné vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

Krajský súd v Trenčíne preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a za použitia § 212 ods. 2 písm. a/ O.s.p. dospel k záveru, že odvolanie matky nie je dôvodné.

Odvolací súd si v plnom rozsahu osvojil skutkový stav zistený súdom prvého stupňa, ktorý považoval za správny. Zo svojich zistení vyvodil prvostupňový súd aj správny záver a krajský súd sa v plnom rozsahu stotožňuje nielen so skutkovými, ale aj právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom uznesení a v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. na ne poukazuje.

Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa dodáva nasledovné:

Podľa § 102 ods. 1 veta prvá O.s.p., ak treba po začatí konania dočasne upraviť pomery účastníkov, alebo zabezpečiť dôkaz, pretože je obava, že neskôr ho nebude možné vykonať, alebo len s veľkými ťažkosťami, súd na návrh neodkladne nariadi predbežné opatrenie, alebo zabezpečí dôkaz.

Podľa § 102 ods. 2 O.s.p. v konaní, ktoré môže súd začať aj bez návrhu, úkony podľa ods. 1 vykoná aj bez návrhu.

Účelom občianskeho súdneho konania je zabezpečiť ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov a to nielen spravodlivú (§ 1 O.s.p.), ale tiež účinnú a rýchlu (§ 6 O.s.p.). Občiansky súdny poriadok vychádza z toho, že pre dosiahnutie tohto účelu nestačí vždy vyčkávať až do právoplatnosti rozhodnutia vydaného v konaní začatom podľa jeho tretej časti. Pomery účastníkov totiž neraz vyžadujú prijatie

účinných dočasných opatrení, ktoré majú len prechodný charakter. Takými opatreniami sú (o. i.) predbežné opatrenia. Ich predbežnosť spočíva tiež v tom, že sa nimi neprejudikujú práva účastníkov, ani tretích osôb. Predbežné opatrenie možno nariadiť v každej veci, o ktorej sa môže konať v občianskom súdnom konaní, teda aj vo veciach starostlivosti súdu o maloletých. Nariadenie predbežného opatrenia má dočasný charakter. Pri nariaďovaní predbežného opatrenia prevláda požiadavka rýchlosti nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení. Zákon z tohto dôvodu ani nepredpokladá, že by pri rozhodovaní o predbežnom opatrení mal súd vykonávať dokazovanie (§ 120 a nasl. O.s.p.). Pre nariadenie predbežného opatrenia je postačujúce, pokiaľ sú okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na toto dočasné opatrenie, aspoň osvedčené. Miera osvedčenia sa riadi danou situáciou, najmä naliehavosťou jej riešenia.

Podľa článku 41 ods. 4 Ústavy SR, starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov, len rozhodnutím súdu a na základe zákona. Rodičovské práva a povinnosti patria obidvom rodičom. Zákon o rodine úpravu výkonu rodičovských práv a povinností rieši v určitých špecifických situáciách osobitne, tak ako to predpokladá článok 51 ods. 1 Ústavy SR. Zákon o rodine preferuje dohodu rodičov pri výkone rodičovských práv a povinností (§ 24 ods. 2, § 25 ods. 1, § 35 a § 36 Zákona o rodine). Až keď nedôjde k dohode rodičov o výkone rodičovských práv, rozhodne o ich výkone súd, vždy však s prihliadnutím na záujem maloletého dieťaťa.

Podľa § 28 ods. 2 Zákona o rodine, rodičovské práva a povinnosti majú obaja rodičia, pri ich výkone sú povinní chrániť záujmy maloletého dieťaťa.

Podľa § 35 Zákona o rodine, ak sa rodičia nedohodnú o podstatných veciach súvisiacich s výkonom rodičovských práv a povinností, najmä o vysťahovaní maloletého dieťaťa do cudziny, o správe majetku maloletého dieťaťa, o štátnom občianstve maloletého dieťaťa, o udelení súhlasu na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a o príprave na budúce povolanie, rozhodne na návrh niektorého z rodičov súd.

Matka návrhom vo veci samej ako aj prostredníctvom inštitútu predbežného opatrenia žiada, aby súd „povolil“ vysťahovanie maloletého dieťaťa do cudziny. Súd prvého stupňa návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nevyhovel, dôvodiac nesplnením zákonných predpokladov pre využitie tohto procesného inštitútu. Ťažisko odvolacích námietok matky spočíva v tom, že nariadenie predbežného opatrenia z dôvodov ňou v odvolaní uvedených, je v záujme maloletého dieťaťa.

Opodstatnenosť matkou žiadaného nariadenia predbežného opatrenia je potrebné bez akejkoľvek pochybnosti posudzovať z hľadiska obsahu a zmyslu vyššie citovaných zákonných ustanovení, teda z hľadiska zmyslu a účelu ustanovení zákona, podľa ktorých súd o rodičovských právach a povinnostiach (menovite ako je tomu v preskúmvanej veci v prípade ich nezhody), rozhoduje.

Rozhodnutie o zverení maloletého dieťaťa jednému z rodičov do osobnej starostlivosti zachováva všetky rodičovské práva a povinnosti aj tomu z rodičov, ktorému maloleté dieťa nebolo do osobnej starostlivosti zverené. Tento rodič aj keď je spravidla prevažne vylúčený z bezprostredného výkonu svojich rodičovských práv a povinností, najmä sústavného výchovného pôsobenia na maloleté dieťa, nie je pozbavený práva dieťa vychovávať a tiež práva rozhodovať o podstatných záležitostiach týkajúcich sa maloletého dieťaťa, ktoré právo zásadne patrí obom rodičom. Podstatné otázky týkajúce sa záležitostí dieťaťa, musia byť vždy schválené oboma rodičmi. Ak ide o podstatnú vec, je potrebné zistiť názor rodiča, či s prejavom zastupujúceho rodiča súhlasí a pokiaľ vysloví nesúhlas, sú dané podmienky pre postup súdu podľa ust. § 35 Zákona o rodine, z čoho teda vyplýva, že v prípade nezhody medzi rodičmi o tom, čo je v skutočnom záujme dieťaťa, rozhodne na návrh niektorého z nich súd. Súdna prax za uplynulé roky určila, že nepochybne za podstatnú záležitosť sa vždy považuje vysťahovanie maloletého dieťaťa do cudziny, pri nezhode rodičov v ktorej veci, je súd v zmysle ust. § 100 ods. 3 O.s.p. povinný zistiť aj názor dieťaťa a prihliadnúť naň, ak je schopné vzhľadom na svoj vek a rozumovú vyspelosť samostatne ho vyjadriť. Trvalé vysťahovanie dieťaťa z jeho pôvodného domova, je totiž zásadnou zmenou v živote dieťaťa, keďže tým dochádza nielen k zmene domova, obmedzenie osobného kontaktu s druhým rodičom, ostatnými príbuznými, priateľmi, ale tiež k zmene školy a dieťa sa musí adaptovať na nové sociálne pomery, iný jazyk, iné zvyklosti. Tak ako v každom súdnom konaní, predmetom ktorého je starostlivosť o maloleté dieťa, podmienkou trvalého vysťahovania dieťaťa, je prioritne záujem maloletého dieťaťa, z ktorého dôvodu pred takýmto rozhodnutím súd musí skúmať, či takéto vysťahovanie nebude

v rozpore s jeho záujmom, musí zisťovať, ako bude zabezpečovaná starostlivosť o maloleté dieťa v zahraničí po všetkých stránkach, teda či bude zodpovedajúcim spôsobom zabezpečené jeho bývanie, škola, lekárska starostlivosť, tiež ako je dieťa pripravené na pobyt v zahraničí po jazykovej stránke a v neposlednom rade bude potrebné tiež zo strany dožadujúceho sa rodiča preukázať, ako bude dieťa zabezpečené v zahraničí aj po finančnej stránke t.j. či príjem rodiča bude postačovať na výživu maloletého dieťaťa.

V preskúmanej veci z obsahu spisového materiálu vyplýva, že maloletá G. S. bola rozhodnutím Okresného súdu Prievidza zo dňa 22.04.2010 č.k. 9C/19/2010-19, (ktorým bolo tiež rozvedené manželstvo jej rodičov), zverená do osobnej starostlivosti matky a otec bol zaviazaný prispievať na dieťa výživným. Podľa skutočností uvádzaných samotnou matkou maloletého dieťaťa jednak v návrhu, ako aj v odvolaní proti napadnutému rozhodnutiu, táto dlhodobá faktický výkon osobnej starostlivosti o maloleté dieťa nezabezpečuje, keďže so svojim terajším manželom a ich spoločným dieťaťom žije v Y.. Maloletá G. žije na území SR u svojho starého otca B. E. (J. XX/X O.), ktorý reálne aj výkon starostlivosti o maloleté dieťa zabezpečuje, matka dieťa navštevuje dva krát do mesiaca. Ako vyplýva z čestného prehlásenia, ktoré matka pripojila k návrhu, ona prispieva na dieťa výživným vo výške 300,- eur mesačne, na správanie dieťaťa, školskú dochádzku, ako aj zdravotné prehliadky dohliada a tieto zabezpečuje starý otec. Otec dieťaťa podľa skutočností uvádzaných starým otcom v jeho čestnom prehlásení o dcéru nejaví záujem, s touto sa nestretáva, dieťa má záujem žiť v spoločnej domácnosti s matkou v zahraničí a navštevovať tam strednú školu. Podľa tvrdenia matky, otec na výživu dieťaťa prispieva nepravidelne. Okrem čestného prehlásenia starého otca matka k návrhu nepripojila žiadne listinné dôkazy na preukázanie jej skutkových tvrdení, týkajúcich sa stanoviska dieťaťa k vystaňovaniu, jeho zabezpečenia v zahraničí, školy, ktorú by malo dieťa navštevovať, dokonca, ako na to správne poukazuje aj súd prvého stupňa možno tiež len dovodiť z veku dieťaťa, že dieťa t.č. končí povinnú školskú dochádzku na základnej škole, pretože ani tieto skutočnosti z návrhu nevyplývajú.

Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru o nedôvodnosti matkou podaného odvolania, pretože záver súdu prvého stupňa o nesplnení zákonných predpokladov pre využitie požadovaného procesného inštitútu, považuje aj odvolací súd za v celom rozsahu správny.

Druhy predbežných opatrení sú v ust. § 76 O.s.p. vymedzené len príkladmo, z čoho vyplýva, že súd môže nariadiť aj predbežné opatrenie iného obsahu, resp. spojiť viaceré druhy predbežných opatrení na dosiahnutie predbežnej ochrany účastníka, teda aj dočasne upraviť práva a povinnosti, ktoré nie sú výslovne v predmetnom ustanovení uvedené, predmetom ktorých je aj dočasná úprava rodičovských práv a povinností k maloletým deťom. Vo všetkých prípadoch však tieto spája spoločný znak, a to ich dočasnosť. V žiadnom prípade však jeho účelom nemôže byť ich konečná úprava, pretože už zo samotného pojmu „predbežné opatrenie“ z hľadiska jeho jazykového, gramatického a logického výkladu jednoznačne vyplýva, že prostredníctvom neho nemožno prejedikovať práva účastníkov, ako ani tretích osôb.

Pokiaľ sa teda matka maloletého dieťaťa dožaduje prostredníctvom nariadenia predbežného opatrenia „povolenia“ vystaňovania maloletého dieťaťa do cudziny, (ktorého rozhodnutia sa domáha tiež vo veci samej), rozhodne nejde o úpravu vykazujúcu znaky dočasnosti, prioritne z ktorého dôvodu, nebolo možné takémuto návrhu vyhovieť.

Naviac je potrebné si tiež uvedomiť, že vystaňovanie dieťaťa z miesta svojho obvyklého pobytu predstavuje zásadnú zmenu spôsobu jeho doterajšieho života a bez toho, aby súd mal bez akejkoľvek pochybnosti preukázané, že takýto radikálny krok bude v súlade so záujmom dieťaťa, ako prvoradým určujúcim kritériom pri akomkoľvek rozhodovaní vo veci starostlivosti o maloleté deti, čo zahŕňa skúmanie podmienok, v ktorých by malo dieťa žiť v cudzine, zabezpečenie jeho odôvodnených potrieb prostredníctvom preukázaného finančného zabezpečenia zo strany dožadujúceho sa rodiča, tiež z hľadiska ust. § 100 ods. 3 Zákona o rodine v spojitosti s Dohovorom o právach dieťaťa zistenie názoru maloletého dieťaťa jeho výsluchom, pretože toto je vzhľadom k svojmu veku, nepochybne spôsobilé svoj názor vysloviť, ktoré dokazovanie nepochybne presahuje rámec rozhodovania o predbežnom opatrení, nemožno v takto pre dieťa zásadnej otázke rozhodnúť. V zmysle čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, súdy totiž musia dbať za každých okolností na to, aby záujem maloletého dieťaťa bol prvoradým hľadiskom pri akýchkoľvek postupoch týkajúcich sa detí.

Je potrebné tiež uviesť, že nemá opodstatnenie snaha matky vyplývajúca z obsahu podaného odvolania, presúvať ťažisko zodpovednosti za vzniknutú situáciu (pokiaľ uvádza, že nenariadenie predbežného opatrenia môže mať za následok negatívny dopad na vývoj dieťaťa, pretože by nemohol byť zahájený včas proces jeho zápisu na strednú školu mimo územia SR), na súd. Vzhľadom na vek dieťaťa a záverečný ročník základnej školy, ktorý v tomto školskom roku dieťa navštevovalo je zrejmé, že ukončenie základnej školskej dochádzky a potreba riešenia pokračovania jeho štúdia na vyššom type školy, je pre matku dlhodobo známym faktom, teda nejde o náhle vzniknutú, nepredvídateľnú situáciu. Bolo teda na matke dieťaťa (keďže jej dieťa bolo zverené do osobnej starostlivosti a o to viac, že ju fakticky nevykonáva) pokiaľ mala za to, že v záujme dieťaťa bude v štúdiu na strednej škole pokračovať v mieste, kde ona žije so svojou terajšou rodinou, aby včas a s primeranou starostlivosťou zahájila potrebné kroky k možnému vysťahovaniu dieťaťa do cudziny. Prípadné dôsledky jej nečinnosti v tomto smere, nie je namieste prenášať na súd, ale idú výlučne na jej ťarchu, pretože ani ňou uvádzané dôvody, pre ktoré je podľa nej nevyhnutné predbežné opatrenie nariadiť, nie sú spôsobilé privodiť iné rozhodnutie odvolacieho súdu, keďže ako bolo uvedené už vyššie, jeho nariadenie by nevykazovalo znaky dočasnosti, ale konečného rozhodnutia, čo je však účelom rozhodnutia vo veci samej, nehovoriac o tom, že matka doposiaľ nielenže nepreukázala, ale ani neosvedčila existenciu elementárnych skutočností pre takéto rozhodnutie nevyhnutných (na akej škole by malo dieťa študovať mimo územia SR, jeho stanovisko, kde a v akých podmienkach by malo žiť, spôsob zabezpečenia jeho potrieb, bytové pomery, finančné a sociálne zabezpečenie samotnej matky, teda či je v jej možnostiach o dieťa sa finančne postarať - samotná matka v odvolaní tvrdí, že žije len z materského príspevku, ktorý jej nepostačuje ani na to, aby dieťa mohla navštevovať, čo je jednak vzhľadom k sociálnemu zabezpečeniu v štáte jej terajšieho pobytu nedôveryhodné, jednak vypovedá o prioritě jej hodnôt vo vzťahu k dieťaťu), absenciu ktorých rozhodne nemôže nahradiť čestné prehlásenie starého otca. V neposlednom rade nie je súdu hodnoverne známe ani stanovisko otca mal. dieťaťa.

V konečnom dôsledku odvolací súd poukazuje tiež na to, že súd nie je oprávnený rozhodovať o „povolení“ vysťahovania maloletého dieťaťa do cudziny, ale v zmysle dikcie ust. § 35 Zákona o rodine, môže svojím rozhodnutím len "nahradiť súhlas" druhého rodiča, nesúhlasiaceho s takouto podstatnou zmenou v živote dieťaťa, samozrejme výlučne v prípade, ak z vykonaného dokazovania vyplynie, že takáto zmena bude v jeho záujme. Návrh matky a to nielen na nariadenie predbežného opatrenia, ale aj vo veci samej (ktorým sa domáha povolenia súdu k vysťahovaniu dieťaťa) je teda o.i. tiež z tohto hľadiska nesúladný s platnou právnou úpravou.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne, za použitia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.